

азъ отъ него; ако бѣше говорилъ другоаче, почитаніето ми къмъ него щѣше да ся намали чувствително.

Грѣбчо.

Добрината ви е крайна. Тя извинява погрѣшките му. Съсь время той ще тури умъ, и ще видите какъ ще промѣни чувства.

Славчо.

Не, тате, не! нѣма азъ да промѣня никога чувства и моля ся убѣдително на госпожицата да не мысли чи азъ ся измѣнявамъ токо тѣй!

Грѣбчо.

Я виждь тамъ чудесіи! Слѣдва безъ да престане, и йоще по силно.

Славчо.

Чи какъ? мигаръ искате да ся откажа притворно отъ сърдцето си и отъ чувствата си?

Грѣбчо.

Еще ли? нѣмашъ ли на умъ да промѣнишъ разговоръ?

Славчо.

Твърдѣ добръ! като искате да промѣни разговоръ, — извинете, госпожице, да зема тука мѣстото на баща си и да ви исповѣдамъ, чи на свѣтътъ по хубава тварь отъ васъ не съмь видѣлъ азъ никадѣ; щастливъ онзи, който ви угоди! Блаженъ онзи, който ще ся нарече вашъ съпругъ!